

Jan van de Beek: Asielhypocrisie en gebrek aan soevereiniteit over grenzen maakt kwetsbaar voor chantage

Posted on 9 januari 2025 by Jan H. van de Beek

Door het inzetten van illegale (asiel)migratie als wapen, drukt (Wit-) Rusland op een pijnlijke plek: ons hypocriete asielbeleid, dat mensen naar de EU lokt die wij eigenlijk niet willen hebben. Daarom mogen ze niet komen met vliegtuig of veerboot, maar moeten een dodelijke hindernisbaan afleggen, die al tienduizenden mensenlevens eiste. Door die mensen een extra asielroute te bieden, plaatst (Wit-)Rusland ons voor een dilemma: tegenhouden bevestigt onze hypocrisie; doorlaten betekent extra belasting voor onze opvangcapaciteit, verzorgingsstaat en samenleving.

Eind 2024 werd ik uitgenodigd door de vaste Kamercommissie Defensie om te spreken over hybride dreigingen uit Rusland. Het is voor de positiebepaling goed om te weten dat ik daar geen verstand van heb, maar wel iets kan zeggen over de

effecten van één bepaalde manier van hybride oorlogsvoering, namelijk illegale immigratie als wapen.

Asielmigratie als wapen is goed gekozen door spelers als Belarus (Wit-Rusland) en Rusland. Het raakt de Europese Unie op een zwakke plek: ons zelfbeeld als mensenrechtengemeenschap, waarvan het asielrecht een hoeksteen is.

Geofferd op het altaar van de mensenrechten

In mijn boek *Migratiemagneet Nederland* leg ik uit dat asiel humaan is in zijn bedoelingen, maar inhumaan in zijn uitwerking. De Europese Unie trekt met het asielrecht veel aspirant-asielzoekers aan. Tegelijkertijd willen we helemaal niet dat er zoveel mensen komen, dus ze mogen niet komen met veerboot of vliegtuig. We hebben van het asielrecht een dodelijke hindernisbaan gemaakt. Inmiddels zijn er tienduizenden mensen verdronken in de Middellandse Zee of omgekomen in de woestijn. Ze zijn als het ware geofferd op het altaar van de mensenrechten.

Het is duidelijk dat spelers als Rusland onze hypocrisie doorzien. Ze drukken op de zere plek. En het werkt. De spanning aan de Poolse grens is hoog. Een jonge Poolse grenswacht werd door het grenshek doodgestoken door een immigrant. De Poolse premier Donald Tusk schortte het asielrecht tijdelijk op.

Dan over de impact van het wapen illegale immigratie. Statushouders integreren notoir slecht. Neem Syriërs: ongeveer 1% van de bevolking, maar 12% van de bijstandontvangers. Asiel is ook import van armoede; driekwart van de Syrische kinderen groeide in 2018 op in een laag-inkomensgezin.

Veel asielmigranten komen uit Afrika en het Midden-Oosten, de regio met de grootste culturele afstand tot Nederland. In *Migratiemagneet Nederland* laat ik zien dat culturele afstand, samen met opleidingsniveau, zelfs bij de tweede generatie doorslaggevend is voor hun integratie.

Veel kiezers willen strikter asielbeleid

De fiscale nettokosten zijn groot. Voor Nederland € 800.000 per asielmigrant. Ook het Deense ministerie van Financiën komt uit op zeer hoge nettokosten, net als de Nationale Bank van België. Dat ondermijnt de verzorgingsstaat.

Asiel is een open einde-regeling. In het Midden-Oosten en vooral Afrika hebben velen een emigratiewens en groeit de bevolking snel. Het afgelopen decennium zorgde asiel in Nederland voor een kwart tot een derde van de bevolkingsgroei. Bij ongewijzigd beleid zal een groeiend deel van de bevolking uit moeizaam integrerende asielmigranten bestaan. Geen wonder dat veel kiezers een strikter asiel- en immigratiebeleid willen. In Nederland, in Europa en zelfs in de klassieke Engelstalige immigratielanden.

Drukken op het asieldossier doet dus pijn; fiscaal, electoraal, maatschappelijk… Het is geen toeval dat kabinetten in Nederland struikelen op asiel. Het is niet voor niets dat de bewaking van de EU-buitengrens werd afgekocht bij Turkije. Dat de Europese Unie haar mensenrechtenschendingen *de facto* uitbesteedde aan Tunesië, dat rücksichtslos Afrikaanse migranten in de woestijn dumpte.

Het inzetten van immigratie als wapen is dus een slimme zet van spelers als Rusland: het is relatief goedkoop, treft de Europese Unie op een zwakke plek en is lastig in gelijke munt terug te betalen.

Doe afstand van neokoloniale zelfoverschatting

Er is een uitweg. Afstand doen van het asielbeleid dat ons zo chantabel maakt en ons dwingt om iedereen in procedure te nemen die illegaal voet op Europese bodem zet. Afstand nemen van de zelfopgelegde morele plicht om alle echte vluchtelingen welkom te heten. Afstand doen van de neokoloniale zelfoverschatting, die ons doet geloven dat wij in staat zouden zijn om in laatste instantie de mensenrechten te garanderen van een paar miljard wereldburgers.

Daarvoor in de plaats zou de Europese Unie – na aanpassing van wetten en verdragen – een nieuw asielsysteem kunnen opzetten. Bijvoorbeeld een systeem, waarbij alleen mensen toegang krijgen die buiten de Europese Unie hun aanvraag hebben ingediend. Waarbij langs democratische weg quota worden afgesproken. Waarbij mensen die illegaal komen, kunnen worden uitgezet naar derde landen. Zie bijvoorbeeld de voorstellen van professor Ruud Koopmans. Op die manier maak je het wapen van illegale immigratie voor Rusland veel minder effectief en wordt de Europese Unie minder gevoelig voor deze manier van hybride oorlogsoorlogsvoering.

*Dit is een bewerkte versie van de position paper van **Jan van de Beek** voor het*

rondetafelgesprek 'Hybride dreigingen in Europa' op 18 december 2024 voor de Vaste Commissie voor Defensie van de Tweede Kamer.

***Jan van de Beek** is wiskundige en antropoloog en promoveerde op de geschiedenis van het economisch onderzoek naar het Nederlandse migratiebeleid. Hij is auteur van de onlangs bij Uitgeverij Blauwburgwal verschenen bestseller **Migratiemagneet Nederland**. Contactadres voor media en de boekhandel: info@blauwburgwal.nl*

***Wynia's Week** verschijnt drie keer per week, **156 keer per jaar**, met even onafhankelijke als broodnodige artikelen en columns, video's en podcasts. U maakt dat samen met de andere donateurs mogelijk. Doet u weer mee, **ook in het nieuwe jaar 2025? Kijk HIER.** Hartelijk dank!*